

MUTLULUĞUN SIRRI

İnsanın yeryüzünde var olduğu günden bu yana mutlulukla mutsuzluk hep iç içe, yan yanaymış. Kimileri sevgiyi bilip tanımaz, kısıcak ömrünü dırdırla, vır vırla tüketirmiş. Kimileri de sevgi sözcükleriyle bu ömrü bir çiçek bahçesine döndürür, mutluluğun sırrına erermiş. Bu masalımız da bize, bu sırra erenlerin başarıyı ne kadar kolay yakaladığını anlatıyor. Okuyalım hele. Ola ki biz de bu güzel sırra erer yaşantımızı bir çiçek bahçesine döndürürüz.

Birbirini çok seven bir karı koca yaşarmış bir zamanlar. Bu sevgi, birindeki kusuru ötekine göstermez, birinin eksiğini öbürü hoşgörü ile kapatıp görmezden gelirmiş. Bir sabah kahvaltısından sonra adam kalkmış ve :

- Ben pazara gidiyorum hanım, demiş.

Kadın sormuş:

- Ne yapacaksın pazarda?
- Şu atı artık satayım dedim. Hayli yaşlandı da.

Demiş ve atı alarak Pazar yoluna düşmüş. Yolda, bir koyunu çekerek götüren bir adam görmüş. “ bu koyunu alırsam hem sütünü sağıp içer, hem de yününü kırkarım. Karım da bu yünden kazaklar, çoraplar dokur...” diye düşünmüş ve adama yaklaşmış.

- Uğurlar ola hemşerim. Pazara mı?
- Evet pazara.
- Belli ki bu koyunu satmaya gidiyorsun.
- Evet.
- Pazara kadar yorulma. Gel benim atla senin koyunu değişelim. Adam bir ata, bir koyuna bakmış.
- Ama seninki at. Benim koyundan çok daha fazla para eder. Sen de değişimden zararlı çıkarsın.
- Olsun. Benim hanım koyunu çok sever. Onun gönlü olsun da varsın Zaralı çıkayım.

Adam, “ Peki, benden günah gitti ”demiş. Koyunu vermiş, atı almış ve uzaklaşmış.

Biraz gittikten sonra, koyunu alan adam karşidan, koltuğunda kazla bir kadının geldiğini görmüş. Kaz pek besili, pek güzelmiş. “ Bunu alırsam yumurtasını yer, tüyünden de yastık yatak doldururuz. Eti de pek lezzetli olur hani...” diye düşünerek kadına yaklaşmış.

- Uğurlar ola bacı. Pazara mı?
- Evet pazara.
- Kazı satmaya, değil mi?
- Doğru. Kazı satmaya.
- Hiç yorulma pazara kadar. Senin kazla benim koyunu değişelim.

Kadın bir kaza bakmış, bir koyuna.

- Ama senin koyun benim kazdan çok daha fazla para eder. Bu değişimle sen zararlı çıkarsın.
- Varayım çıkayım bacı. Benim hanım kaz etini pek sever. Onun gönlü hoş olsun da ben zarara razıyım.

Demiş ve koyunu verip kazı almış, yeniden yola düşmüş. Az gitmiş çok gitmiş, kolunda bir sepet elma götüren bir kız çocuğu görmüş. Elmalar da kocaman kocaman, kırmızı kırmızıymış. “ Bu elmaları götürürsem karım kim bilir ne kadar sevinir... Elmayı da pek sever hınzır!” diye düşünüp çocuğa yaklaşmış.

- Bu elmaları pazara mı götürüyorsun yavrum?
- Evet amca.
- Hiç yorulma pazara kadar. Bak, ben sana bu kazı vereyim, sen bana o elmaları ver.

Çocuk bir kaza bakmış, bir elmalara.

- Ama senin kazın benim elmalarımdan çok daha fazla para eder. Sen bu değişimden zararlı çıkarsın amca.

Adam gülmüş.

- Biliyorum çocuğum, demiş. Ama benim hanım elmayı pek sever. Zaralı çıksam da razıyım. Yeter ki onun gönlü hoş olsun.

Adam kazı vermiş, elma sepetini alıp koluna takmış ama yorulduğunu fark etmiş. Dönüş yolunu tutacakmış ya, bir kır kahvesi görmüş yolu üzerinde. “ Bir çay içer dinlenirim ” diye düşünüp kır kahvesine gelmiş, boş masalardan birine oturmuş ve bir çay söylemiş.

Adam gelen çayı içerken biri sokulmuş masaya.

- Oturabilir miyim hemşerim?
- Buyur otur, demiş adam.

Yeni gelen oturmuş da, sepette duran elmaları görmüş, sormuş:

- Satılık mı bu elmalar?
- Yoo, eve götürüyorum.
- Pazardan mı aldın?
- Hayır, bir atla değiştim.

Şaka yapıyor sanmış yeni gelen. Gülmüş.

- Hadi canım sen de! Bir ata karşılık bir sepet elma ha?
- Gülme! Demiş ve bütün hikayeyi ayrıntısına kadar anlatmış. Karşısındaki elini çenesine koyup düşünmüş, dudak bükmüş.
- Şimdi eve gidince karınla yaman bir kavgaya tutuşacaksın desene!
- Neden?
- Senin bir ata karşılık bir sepet elmayla eve döndüğünü gören karın öfkeden deliye dönecek de ondan.
- Hiç de değil, demiş adam. Karım beni çok sever. Üstelik elmalara o kadar sevinir ki, beni öpücüklere boğar.

Karşısındaki adam:

- Böylesi bir saflığı hoşgörüsüyle karşılayacak bir kadın düşünemiyorum ben! Diye haykırmış. Var mısın benimle iddiaya? Karın kızarsa o sepetteki elmaları bana vereceksin. Ama kızmazsa ben sana bir kese altın vereceğim. Kabul mü?
- Kabul de, karımın kızıp kızmayacağını sen nerden bileceksin?
- Kolay. Bir sakınca görmezsen ben de seninle gelirim.

Anlaşmışlar ve yürüyüp adamın evine gelmişler.

Kapıyı açan kadın, kocasını ve yanındaki adamı görünce yüzünde güller açmış. Sormuş kocasına:

- Kim bu bey?
- Bu beyle yeni tanıştık hanım. Ama birbirimizi pek sevdik. Eve yemeğe davet ettim kendisini. Sağ olsun, o da beni kırmadı.
- Yaa, ben de pek sevindim. Çoktandır kapımızı çalan da olmamıştı. Eee, anlat bakalım, atı iyi bir fiyata sattın mı bari?

Adam, kapı dibine bıraktığı elma sepetini göstermiş.

- Bilmem, demiş. Atı bir sepet elma karşılığı verdim. İyi fiyat mı, kötü fiyat mı sen bilirsin artık.

Dedikten sonra bütün hikayeyi anlatmış karısına adam. Kadın yerinde kalkmış, elma sepetini kapıp gelmiş.

- Benim elmayı ne kadar sevdiğimi bilirsin. Sana çok teşekkür ederim kocacığım! Deyip sarılmış, adamın iki yanağını öpmüş.

Öbür adam bakakalmış öyle. Dili damağı kurumuş, tek söz edememiş.

Kocası bu kez kadına sormuş:

- Eee, sen ne yaptın bakalım ben yokken?

- Ortalığı sildim süpürdüm. Sonra kümese inip tavukların altından taze yumurta aldım. Alınca da sana pek sevdiğin çılıbr yemeği yapayım dedim. Baktım yumurta var, yoğurt var ama sarımsak yok. O sıra bizim komşu Musa emmi atı sormaya kapıya gelmez mi! Senin pazara satmaya götürdüğünü söyledim. Atın eyeri de kapı önünde durup dururdu. Musa emmiye eyeri verdim, ondan bir bağ sarımsak aldım. Bir çılıbr yaptım ki bey, parmaklarını yersin!

Bu defa adam karısına sarılmış yanaklarını öpmüş.

- Bilirim beni ne çok seversin. Haydi getir çılıbrı da konuğumuzla afiyetle yiyelim.

Kadın sevinçle mutfağa koşmuş.

Konuk adam ev sahibine dönmüş hemen.

- Hadi karın, senin bir ata karşılık bir sepet elma getirmene kızmadı. Peki be adam, karının da bir bağ sarımsak karşılığı bir eyer vermesine sen kızmadın mı?
- Hayır kızmadım. Üstelik ne kadar sevindiğimi anlatamam sana, demiş ve iyice yanaşıp elini konuğunun omzuna koymuş.
- Bak hemşerim, beni iyi dinle, demiş. Mutluluk satın alacağımız en ağır bedele bile değer. Ben, karımın dudağındaki bir sevinç gülücüğüne dünyaları feda ederim, gene az gelir... O, benim gözlerimdeki bir mutluluk ışıltısına neler vermez ki... İşte, biz yaşamı böyle tanır, böyle severiz. Bundan ötesi de nedir ki...

Konuk adam elini koynuna atmış, altın kesesini çıkarıp uzatmış.

- Al, sen kazandın.

Ev sahibi keseyi itmiş eliyle.

- Yoo, ben altınlarını almak için evime davet etmedim seni. Sok onu koynuna.
- İyi dedin de arkadaşım; ben de bu altınları bahsi kaybettiğim için vermiyorum ki zaten!
- Peki ya niçin?
- Bana, bin kese altınla bile satın alınamayacak değerde bir ders verdin. Onun için. Hadi, lütfen al.

Yemişler, içmişler, söylemişler. Mutluluk bir ak güvercin gibi kanat çırpmış, hepimizin başına konmuş. Ne mutlu onun sırrını bilenlere...

Türk Masalı / Anonim